

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Únos
jménem lásky

LOUISE FULLEROVÁ

ÚNOS JMÉNEM LÁSKY

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

pokud věříte přísloví o tom, že se jablko nedokutálí daleko od stromu, tak Vás příběhy, jež si můžete přečíst v edici Sladký život a Sladký život Duo, přesvědčí, že to vůbec nemusí být pravda. A že zdravé ovoce se může urodit i na skrz na skrz ztrouchnivělém stromě. Všichni mí hrdinové totiž mají „nehodné“ rodiče, kteří se na nich v dětství provinili, je to ale nezkazilo a proměnili se v silné a slušné lidi... A když už jsme u toho, tak i v dobré rodiče svých vlastních dětí... A že vůbec nezáleží na tom, jestli je někdo milionář a král, a někdo jiný musí korunu před tím, než ji vydá, třikrát obrátit v ruce. Že dobré srdce a schopnost dávat a přijímat lásku je nad všechny peníze světa!

Snad se vám budou tyto příběhy v měsíci, kdy se léto překulí v podzim, líbit.

*S láskou
Váš Harlequin*

Louise Fullerová

ÚNOS JMÉNEM LÁSKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Italian's Scandalous Marriage Plan

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8271-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8272-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8273-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Juliet stála na špičkách a natahovala se ve snaze nacpat svůj malý kufr do zavazadlového prostoru nad svou hlavou. Avšak se všemi těmi cestujícími, kteří do ní při průchodu uličkou do letadla strkali, to bylo těžké. Zamračila se a zatlačila znovu. Za něco se ale zachytil...

„Tady. Nechte to na mně.“

Ten hlas měl italský přízvuk a byl mužský – rozhodně mužský. V momentě, kdy jí silné ruce uvolnily prostor pro její zavazadlo, si najednou začala uvědomovat tlukot svého srdce a nastupující paniku.

„A je to.“

Otočila se, a když zírala nahoru do páru očí barvy čerstvě uvařené arabské kávy, ucítila, jak záchvat paniky polevuje a tváře jí začínají plát.

„Děkuji,“ špitla.

Muž sklonil hlavu a usmál se. „Bylo mi potěšením. Užijte si let. Jo a dejte mi vědět, pokud ho budete chtít pomoci sundat. Sedím hned tady za vámi.“ A ukázal o pár řad za její sedačkou.

„To je od vás moc milé.“ S ještě tlukoucím srdcem vklouzla do sedačky. Kůže jí brněla. Blbá, blbá, blbá, pomyslela si, když zírala z okna na nudnou šedou startovací dráhu. Ne že by si pomyslela, že je to Ralph, ale za to, že si přála, aby to byl on – že na chvíli

dovolila svým romantickým snům zvítězit nad chladnou tvrdou realitou.

Manžel ji podváděl a až na právní záležitosti bylo vlastně po manželství. Na rozdíl od její slavné jmenovkyně a jejího Romea nerozbily manželství jejich znesvářené rody. Těmi, kdo zničil jejich manželství, byli oni sami.

V první řadě se vůbec neměli dát dohromady...

Najednou se jí roztrásly ruce a ve snaze je uklidnit se naklonila dopředu a vytáhla z kapsy před sebou kartu s bezpečnostními pokyny. Zírala dolů na nakreslený obrázek mladé ženy nadšeně skákající na nafouknutou skluzavku.

Tak přesně tohle udělala.

Skočila do neznáma, věřila v osud a hloupě doufala, že navzdory všemu, co se proti ní spiklo, bude vše v pořádku. Že tentokrát se sliby budou dodržovat.

Plané naděje.

Během pár minut to bylo už podruhé, co se jí nahrnula krev zpět do tváří, když vzpomínala na své šestiměsíční manželství s Ralphem Castelluccim.

Potkali se v Římě, městě romantické lásky, ale ona lásku nehledala. Hledala kočku. Vracela se z Kolo-sea, když ji uslyšela zoufale mňoukat. Jakmile ji objevila uvízlou v dešťové kanalizaci, začalo pršet – jeden z těch lednových lijáků, který promočí vše za pár vteřin. Všichni se běželi schovat. Kromě Ralpha. On jediný se zastavil, aby jí pomohl. A za svou snahu byl poškrábán. Po cestě do nemocnice, kde pak dostal injekci proti tetanu, zjistila, že jeho matka byla Angličanka a otec je Ital – vlastně Veroňan. A taky byla *innamorata cotta* – zasažena láskou. A vnímala to i fyzicky.

Když se toulali uličkami Říma, cítila se omámená. Točila se jí hlava, byla opilá láskou a touhou, až zapoměla, kým nebo čím je.

A stačilo pár hodin a Ralph se pro ni stal vším. Dýchala by za něj a i její srdce by za něj bilo. Toužila po něm jako pro droze. Po jeho úsměvu, smíchu i doteku...

Další tři týdny spolu strávili bok po boku – i dalších částí těla. A pak ji Ralph požádal o ruku.

Prstenu s vystouplým erbem s vykrouženým C na jeho malíčku si všimla poprvé v nemocnici, ale co to znamená a z jaké je rodiny – kdo vlastně je –, zjistila až později.

Castellucciové byli potomky knížete z Verony a Ralph od svého narození vyrůstal ve světě radosti, ve kterém každé jeho přání nebo touha byly hned vyplněny.

Kůže ji brněla. A on toužil po ní. Cokoliv jiného nepřipadalo v úvahu, to bylo nepopíratelné.

Už od první chvíle tam v Římě je vzájemný žár spaloval víc nežli italské slunce.

Netušila ale, že to, že chce ji, ho neodradí od toho, aby chtěl i jiné. Že pro Ralpha Castellucciho se sexuální nirvána neomezuje pouze na manželskou postel.

Bylo to prostě to, co bohatí a mocní mužové po celém světě v průběhu historie činili. Jednu ženu si vzali za manželku a další – možná pár dalších – měli jako milenky.

Jen ona mohla být takový naivní, domýšlivý a dostatečně samolibý idiot, aby uvěřila, že žár a intenzita jejich vášně ji nějak ochrání. Že jsou výjimeční.

Vybavila si tu agonii, když uviděla manžela nasedat do auta ke krásné tmavovlásce, a sevřela rukou područku. Nemohla říct, že by ji nikdo nevaroval. Bylo to jen to, co dělali – jejich nastavení.

Na nablýskaných večírcích slýchala drby. A pak tu byly ty portréty umístěné po celém jeho *palazzo* – obrazy mnoha milenek jeho předků.

Jako nice, bez peněz a konexí, jí bylo naznačeno,

že měla štěstí, že vůbec dostala pozvání projít vstupními dveřmi. A ona zcela jasně nedostala šanci tato pravidla změnit. Pravidla, která jí byla jasně vysvětlena.

Pro muže z rodu Castellucciů bylo cizoložství, dokud neprosáklo do médií a nebylo propíráno u rozvodových soudů, přijatelné, ne-li dokonce pro manželství nutné. Pro ni tedy ne.

Možná, že kdyby si o tom chtěl Ralph promluvit, dala by mu druhou šanci. Ale on se o tom prostě odmítl bavit. Co hůř, poté, co ho konfrontovala, i přesto očekával, že se pěkně oblékne a půjde s ním ještě téhož večera na nějakou charitativní dražbu. A když to odmítla, odjel tam stejně.

A při vzpomínce na jeho výraz, když jí řekl, aby na něj nečekala, se jí udělalo úzko.

Nyní už zbýval jediný rozhovor. Ten, kdy mu řekne sbohem.

Nejdřív však musí projít křtem. Po zádech jí přeběhl mráz.

Když ji Lucia a Luca požádali, aby se stala Raffaeleho kmotrou, moc ji to potěšilo a byla na to hrdá. Naneštěstí byl Ralph Lukův nejlepší kamarád, takže samozřejmě požádali jeho, zda by byl jeho kmotrem. Bude tam v kostele i na následném večírku, takže se s ním bude muset vidět.

Tomu se vyhnout nešlo a smířila se s tím. Ale pokud jde o ples... Začala dýchat přerývaně...

Ples rodiny Castellucciů je sice možná vrcholem veronského společenského kalendáře, ale nedotáhli by ji tam ani párem volů. Pro své přátele a kvůli křtinám dokáže zahrát dobrou castelluccijskou manželku, ale svého nevěrného manžela odpíská. Ušklíbla se. Ralph jí nikdy neodpustí, že tam nešla.

Dobrá. Tím se vyrovnají.

Ta myšlenka by ji asi měla uklidnit, ale dokonce

i teď – pět zničujících týdnů od okamžiku, kdy prchla z nablýskaného paláce ve Veroně – ji bolelo si přiznat, že je po manželství. A s tím i po snech mít vlastní dítě.

Palubní steward začal provádět předletové bezpečnostní pokyny. Když si utáhla bezpečnostní pás, zařala ruce v pěst. Chtěla dítě nadevše. Ralph také. Plánovala, že vysadí prášky. Jenže zasáhl osud...

Jejího tchána Carla odvezli do nemocnice a ona je prostě brala dál tak nějak ze zvyku. Ralphovi o tom neřekla – nezamlčela to schválně... prostě na to nepřišla řeč. Jak by taky mohla, když se spolu nebavili? A později už se děsila, že to nezvládne.

S tím, jak často byl Ralph pryč a ona neměla ani vlastní zaměstnání ani něco, čím by trávila dny, byla tohle ještě oblast, kterou měla stále svým způsobem pod kontrolou.

A pak ho uviděla s milenkou, a najednou už bylo pozdě.

Byla v pokušení udělat to stejně jako její matka. Otěhotnět a žít s důsledky. Avšak ona sama byla jedním z těch důsledků a byla to ona, kdo se musel vyrovnávat s následky matčina jednostranného rozhodnutí. A z nešťastně provdaných, jakkoliv bohatých lidí nejsou šťastní rodiče.

Letadlo přistálo ve Veroně načas. Byl krásný den. I přes svou nervozitu měla Juliet povznášející pocit. Křtiny dítěte byly takovou obzvláštní příležitostí a ona se rozhodla užít si každou chvíli. Podala svůj pas znuděnému úředníkovi za sklem imigračního. Vidět Ralpha bude divné, ale kvůli Lucii a Lukovi byla odhodlána naposledy manželku zahrát.

„*Grazie.*“

Po cestě k východu zasunula pas zpátky do tašky a vytáhla kšiltovku a sluneční brýle. Zastrčila vlasy

pod kšiltovku a nasadila si brýle. Měla by se chovat slušně. A Ralph také. Její manžel je sice záletný lhář, ale v první řadě a především je Castellucci. A jeho rodina v první řadě nesnáší skandály. Nepřipadá v úvahu, že by udělala scénu.

„*Scusi, signora Castellucci?*“

Když se před ni postavily dvě neusmívající se uniformované ženy a zastoupily jí cestu, hnědé oči se jí rozevřely zmatkem. Sňala si sluneční brýle a zalétla očima k jejich odznakům. Policie to není... že by letištní ochranka?

„Ano, jsem paní Castellucciová,“ řekla rychle. Mladší žena předstoupila. „Mohla byste, prosím, jít s námi?“

Srdce se jí rozeběhlo. Padlo to jako otázka, ale měla pocit, že nemůže odmítnout. „Je nějaký problém?“

Nebyl. Nemohl být, jelikož udělala všechno správně. Ale, tak jako většina lidí konfrontovaná někým v uniformě, automaticky pocítila vinu – jako by vědomě překročila stovku zákonů.

„Potřebujete vidět mou letenku? Mám ji v telefonu.“

Cítila, že jí hoří tváře. Po týdnech, kdy mluvila pouze anglicky, věděla, že je její italština nejistá, takže zní nervózně a ... provinile.

Předstoupila druhá žena. „Kdybyste jen mohla jít tudy, prosím, paní Castellucciová.“

Juliet zaváhala. Nemá nejdřív požadovat vysvětlení? Tím to jen celé zpomalí a jediné, co opravdu chce, je jít na svůj hotel a dát si sprchu.

Když se první žena odvrátila a začala mluvit do vysílačky, Juliet ztuhla ramena. Přestože nevypadala vůbec jako manželka Castellucciho, existovala šance, že ji někdo pozná. A poslední, o co teď stojí, je přitahovat k sobě pozornost.

Možná by měla nejdříve zavolat Lucii a požádat ji...

O co? Aby ji držela za ruku?

Lucia byla její dobrou kamarádkou a během pár prvních měsíců manželství, dokud pro ni bylo vše tak podivné a děsivé, pro ni byla čárou života – občas ji doslova vedla za ruku.

Ale teď už byla velká holka a Lucia se vlastně musí starat o své dítě.

Kromě toho kamarádku znala. Lucia by trvala na tom, že dorazí hned na letiště. A k čemu by to vše bylo? Tady jasně nepůjde o nic víc než o nějaký omyl.

„Následujte mne, prosím,“ řekla druhá žena.

S žaludkem sevřeným nervozitou Juliet přikývla. Opustily příletovou halu a pokračovaly dolů sérií chodeb bez oken. Lidé, kteří je míjeli, po nich zvědavě pokukovali. Panika se jí částečně vrátila, ale bylo tu dost šero na to, aby ji někdo poznal.

„Tudy, prosím.“

Prošla dvoukřídlými posuvnými dveřmi a zamrkala pod překvapivým náporem slunečního svitu. A pak uviděla vůz. Byl tmavý a elegantní, anonymní a zároveň znepokojivě povědomý – stejně jako Marco, uniformovaný šofér na sedadle řidiče.

Ale nebylo to ani auto, ani řidič, co jí zastavilo srdce. Byl to ten vysoký tmavovlasý muž stojící v slunečním svitu. Strih a materiál obleku podtrhoval jeho výjimečnost i na velkou vzdálenost. Byl k ní otočený zády a ona zírala na jeho široká ramena, což jí dráskovalo nervy. *Ne. On ne. Ne tady. Není připravená.*

Nepotřebovala mu vidět do tváře. Poznala by ho i potmě, našla by ho v davu i se zavázanýma očima. Jako by měla nějaký šestý smysl reagující pouze na jeho přítomnost jako vlašťovka orientující se podle magnetického pole Země.

Ralph.

Nedávalo však žádný smysl, aby tu byl. Neřekla nikomu, jakým letem přiletí. Dokonce i před Lucií záměrně své plány mlžila.

A přesto tu byl. Její manžel. Nebo raději její brzký ex-manžel. Tiše na něj zírala. Ještě nedávno by mu vběhla do náruče. Teď ji však hlas v duchu nabádal, aby se otočila a utíkala tak rychle a tak daleko, jak je schopna. Jenže všechny svaly v jejím těle zkameněly a místo toho ho mlčky sledovala, když před něj předstoupila mladší z úřednic.

„*Vostro moglie, Signor Castellucci*“

Vaše manželka, pane Castellucci.

Dech jí uvízl v hrdle a ruce se jí nevěřičně a v šoku začínaly třást. Byla doručena. Jako balík. Nebo jako zatoulané zavazadlo. Když se Ralph pomalu otočil, prsty se jí sevřely kolem držadla tašky.

„*Grazie.*“

Očima přeletěl letištní plochu a pokývnul hlavou, jako by propouštěl nějakou služku v přijímacím salonku velikosti kurtu v jeho *palazzo* z patnáctého století.

Zatímco na něj tiše zírala, matně si uvědomovala, že se ony dvě úřednice vzdalují. Od doby, kdy naposledy spatřila svého manžela, uběhlo pět týdnů, a za tu dobu si ho přetvořila v jakéhosi pantomimického padoucha. Teď však byla zcela uzemněna šokem z jeho krásy.

Oči barvy surové včelí plástve, vysoké lícní kosti a široce vykroužená ústa soupeřila ve slunečním světle o její pozornost. Nebyla to však pouze symetrie a dokonalost jeho rysů. To má mnoho herců a modelů. Bylo v tom ještě něco jiného – něco pod tou bezchybnou zlatou pletí, co nutilo všechny okolo, aby se posadili a dělali si poznámky.

Měl zvláštní druh sebejistoty – vrozenou neoddiskutovatelnou autoritu, která byla v průběhu staletí

v rodu Castellucciů neviditelně předávána z generace na generaci. Vycházelo to z předpokladu, že svět byl stvořen k tomu, aby uspokojoval *jeho* potřeby. Že *jeho* štěstí má přednost před štěstím ostatních lidí.

Napjala ramena. *Dokonce i před štěstím vlastní manželky.*

Šel k ní a ona sledovala jeho postup, jako by ji přitahovala nějaká přírodní síla. Tep se jí rozhodil. Nezapomněla na tu uhlazenou vlčí grácií, s jakou se pohyboval, ale podcenila efekt, jaký to na ni má. Proč jen? Proč je vůči němu stále tak zranitelná? Proč po tom všem, co jí provedl, přetrvává tahle šílená sexuální přitažlivost?

Zastavil se před ní, a když jí nadzvedl bradu a sundal jí z hlavy čepici, uvědomila si, že zatajila dech.

„Jsi překvapená, že mne vidíš?“ zeptal se jemně.

Mlčky sledovala, jak pozvedl panovačně ruku ve stylu římského císaře a pak jí šofér otevřel dveře. Nastoupila spíše ze zvyku, nežli že by vědomě poslechla. Dveře se zavřely a ona čekala, než Ralph ze zadu obejde auto. Pak se otevřely druhé dveře a on vklouzl vedle ní. O chvílku později začalo auto klouzat vpřed.

Když se uvelebil do pohodlnější pozice, cítila, jak se jí stáhl žaludek.

„Hezký výlet?“ zeptal se tiše.

Znělo to tak, jako by byla na dovolené, přestože oba věděli, že utekla. Vzkaz, který mu zanechala, když před pěti týdny utíkala z Verony, byl možná moc stručný a nejednoznačný.

Potřebuji prostor...

Ale ta hlasová zpráva, kterou mu zanechala před týdnem, byla méně dvojznačná. Sdělila mu, že se po křtinách vrací do Anglie a chce rozvod. Poté se probrečela až do spánku a v následujících dnech ji zaplavovalo utrpení a panika ohledně jeho možných reakcí.

Ale nemusela si dělat starosti.

Ralph prostě nevěřil tomu, že to myslí vážně. Pro něj bylo tohle všechno – její odchod a žádost o rozvod – bouří v šálku espressa, která vyžadovala jenom trošku slavné castelluciovské diplomacie. A tak se objevil na letišti, aby se s ní sešel, a předpokládal, že ustoupí jako jakákoliv jiná manželka Castellucciho v historii.

Fajn, pomyslela si. Jestliže to hodlá hrát takhle, nechá to tak. Ať zjistí, že to myslela vážně, až dostane dopis od jejího právního zástupce. Krotíc svůj vztek, donutila se podívat se mu do očí.

„Ano, děkuji.“ Zněla chladně. „Opravdu jsi to ale nemusel dělat. Umím se o sebe postarat sama.“

„Evidentně ne.“

Přimhouřila oči. „Co to mělo znamenat?“

„To znamená, že přestože znáš riziko, *bella*, nechováš se podle pravidel.“ Díval se na ni zpřímá a neochvějně. „Kdybych nezasáhl, vyšla bys z letiště nechráněná a...“

„A vzala bych si taxíka.“ Podívala se na něj. „Jako normální člověk.“

V jeho zlatohnědých očích se něco mihlo.

„Ale ty nejsi normální člověk. Jsi Castellucciová a to z tebe dělá cíl. A když jsi cíl, potřebuješ ochranu.“

Tvářemi jí prokmitlo horko jako elektřina a srdce se jí rozběhlo. Potřebovala chránit, ale muž, který seděl vedle ní, byl pro její zdraví a štěstí mnohem větší hrozbou než nějaký nahodilý anonymní cizinec.

„Jestli jsi už dokončil to školení...“

„Ještě ne,“ řekl klidně. „Tím, že nectíš pravidla, ze sebe neděláš jen cíl, ale i břímě. Komplikuješ práci lidem zodpovědným za tvou bezpečnost.“

Tváře se jí začínaly vařit a cítila, jak se jí tělem rozlévá vztek.

Měl však pravdu.

V jednom z prvních rozhovorů, které vedli poté, co jí konečně pověděl o své rodině, jí řekl, že být Castellucci znamená privilegium spojené s obřími výhodami, ale že skutečnost, že jste vysoce postavení a máte cenu, má taky své stinné stránky. Dosud si pamatuje, jak je vypočítával na prstech...

Tváře jí zchladly a vmáčkla se zpět do sedačky.

Až na to, že dnes bylo riziko minimální, vezme-li v úvahu, že ji evidentně sledoval po celou dobu, co byla v Anglii. Jak jinak by věděl, že letí tímhle spodem?

Srdce jí tlouklo do žeber. Ale když už si chtěl povídat o pravidlech, mohla mu vyjmenovat několik, která porušil on. Jako třeba sliby, které složil ve svatební den, kdy jí přísahal, že jí bude věrný.

„Zameť si před vlastním prahem, Ralphe,“ řekla břitce.

Střetl se s ní pohledem.

„Ale já nezametám ani nevytírám nebo tak něco. Bydlím v paláci. Jako ty.“

Na pár vteřin pomyslela na ten krásný domov, který šest měsíců sdíleli. Nadčasová elegance klenutých místností s jejich freskami a honosným zařízením, popínavými porostlé balkony, ze kterých se shlíželo na oficiální zahrady a zbytek palácového komplexu.

A pak si vyčistila hlavu. Fakt si myslel, že mu stačí tohle, aby vrátil jejich manželství zpátky do zasetých kolejí? Připomenout jí, co by mohla ztratit? Což nepochopil, že už ztratila to jediné, na čem jí záleželo? Jeho srdce.

Potlačila své trápení, zvedla ruku a zamotala si vlasy do volného culíku na zátylku. „Ralphe, proč jsi tady?“

Medovými očima se jí podíval do očí a pousmál se. „Starám se o to, co mi patří.“